

GEORGE PAYERLE

Ősanya

[Ancestral]

A februári délutánok alatt
csendes pergamenben egy asszony
őrzi bárányait.

Vérében a farkasok láza tombol.
Mindent kibír,
minden köd és szél ő maga,
betűje-képe tisztította hártyalap.

Őt semmi nem koptatja el.
Ő vágja le bárányait,
parázson süti meg a húsup,
faggyújuk tartja tincseit.

Maga a teremtett lények köre,
nem síp, a Kárpátok lármája ő.

Ruhája, fátyla pergamen,
a nap szentelte fel,
kolostora a nyáj,
a két kezével gyűjti egybe,
semmit nem él meg abból, ami ő volt –
Asszonya megbarnul síkságon,
a nap alatt; bármerre nemzenek a férfiak
nomádokat.

Ember és vad nyomát hajtja a porban.
Saját árnyékát töri meg.
Szórt fénnyalábokat gyűjt a válla körül,
és a halállal nincs vitája.

Fordította: Horváth Viktor